

tatet. Da aner man simpelthen ikke, hvad der sker. Støvet lægger sig fint over tempoet og klipningen, og kun glimtvis ser man, hvad filmen kunne være blevet: I *Gunnar Laurings* postmester-effektivitet, i *Hans W. Petersens* stik-i-rend-dreng, i *Kai Holms* forbløffende skæbne-(eller hvad man vil)figur, i replikkerne og i den ovenfor nævnte scene. Men det bliver alt sammen til indslag og numre, der ikke kædes sammen af en konsekvent stil og en sikrere holdning til den grundlæggende idé.

Man synes, det er synd for filmen. Så meget tyder på, at den kunne være blevet betydelig, og man kan ikke sige sig fri for en fornemmelse af, at en grundigere forberedelse ville have betydet en del. Og måske ville *Bent Christensen* og *Leif Panduro* have kunnet gennemgå drejebogen endnu en gang med større kritisk indstilling måske på bekostning af begejstringen over alt det herlige i emnet. Måske og måske og måske.

Der står tilbage kun at gentage et par ord fra vor karakteristik af *Bent Christensen* i „Kosmorama 58“: „... seriøst arbejdende kræfter i dansk film sætter deres lid til ham som producent og instruktør – måske først og fremmest som producent...“

Poul Malmkjær.

★

Leve professionalismen!

HATARI! („Hatari!“). Prod.: Malabar (Howard Hawks) 1962. Instr.: Howard Hawks. Medprod. og andeninstr.: Paul Helmick. Manus.: Leigh Brackett efter story af Harry Kurnitz. Foto: Russell Harlan (Technicolor). Klipning: Stuart Gilmore. Dekor.: Hal Pereira og Carl Anderson. Musik: Henry Mancini. Medv.: John Wayne, Elsa Martinelli, Hardy Krüger, Red Buttons, Gérard Blain, Michèle Girardon, Bruce Cabot, Valentin de Vargas, Eduard Franz.

„Hatari!“ er 100 % *Hawks* lige fra første bilde. I den indledende sekvens indfanger han os øjeblikkeligt og overrumplende. Vi er midt i hans *action*, jagten på et næsehorn. Og da sekvensen slutter, smækkes forteksterne triumferende op over det brede lærred: „Howard Hawks presents“. Vi er i sikre hænder hos den eminente professionalist, og hans sidste film præsenterer for os på den smukkeste og mest naturlige måde alt, hvad der er karakteristisk for ham. Vi er i Afrika, hvor det eventyrlige og det spændende er nær inde på menneskene, og vi er blandt folk med et arbejde, der stiller krav til fysik, mod og snarådighed.

Den lille gruppe mennesker har det vidunderligt, og *Hawks* videregiver denne atmosfære af velbehag og livsnyden til os andre. Der er ingen tarvelig civilisations-filosofien. Sean Mercer og hans medhjælpere har nogle ganske konkrete opgaver, som skal løses, og som de løser. Vi følger dem på deres jagt efter vilde dyr, der skal transporteres videre til zoologiske haver, og vi møder dem i deres afslappede samvær, det er alt. To af mændene forelsker sig i to piger, og får dem til sidst. *Leigh Bracketts* manuskript præsenterer blot en række episoder, som *Hawks* klæder på, og filmen består af en kæde af handlinger i stedet for af en handling. *Hawks* viser sin sikkerhed i den måde, hvorpå han varierer situationerne, der under en mindre kyndig instruktør ville være ensformige. Jagtscenerne er formidabelt *craftsmanship*, energiske og kraftfulde eksempler på *poetry in motion*, og de mellemliggende scener, hvor man spiser, drikker, flirter, rivaliserer, er vidunderligt afslappede og ironisk pointerede. Filmen har en veloplagt, uanstrengt, let humoristisk tone.

Den bringer naturligvis *Hemingway* i erindring. *Hawks* har samme optagethed af de konkrete ting og har ikke fået afbrudt sit direkte forhold til tilværelsen. Det er velgredt, at *Hawks* har bevaret sin vitalitet, sin livsappetit og sit visuelle talent. Film som „Hatari!“ er sjældne i dag, men netop derfor livsnødvendige i en periode, hvor intellektualiseringen af filmkunsten er ved at få mange til at glemme, at kunsten også godt må appellere til sanserne.

I.M.

★

Ny analyse

ADVISE AND CONSENT („Storm over Washington“). Prod.: Otto Preminger, (BLC/Columbia) 1962. Instr.: Otto Preminger. Manus.: Wendell Mayes efter Allen Drury's bog. Foto: Sam Leavitt. Panavision. Klip.: Louis R. Loeffler. Dekor.: Lyle Wheeler. Fortekster: Saul Bass. Musik: Jerry Fielding. Medv.: Charles Laughton, Don Murray, Walter Pidgeon, Lew Ayres, Franchoe Tone, Henry Fonda, George Grizzard, Paul Ford, Peter Lawford, Gene Tierney, Burgess Meredith, Inga Swenson, Edward Andrews, Will Geer, Malcolm Atterbury, Eddie Hodges, John Granger, Larry Tucker, Paul McGath, Betty White, J. Edward McKinley, William Quinn, Tiki Santos, Raoul de Léon, Tom Helmore, Hilary Eaves, René Paul, Michèle Montau, Paul Stevens, Chet Stratton, Hon. Henry Fountain Ashurst.

I „Et mords analyse“ udforskede *Otto Preminger* menneskene og intrigerne i det juridiske